

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 291/05-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. L. K., bytom P., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, 2 a 3 a čl. 21 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 7 ods. 1 a 2, čl. 8 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove č. k. 2 KPt 367/05-9 z 13. mája 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. L. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2005 doručená sťažnosť JUDr. L. K., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, 2 a 3 a čl. 21 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 7 ods. 1 a 2, čl. 8 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 2 KPt 367/05-9 z 13. mája 2005.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že krajská prokuratúra uznesením č. k. 2 KPt 367/05-9 z 13. mája 2005 zamietla podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosti poškodených A. H. a JUDr. L. K. smerujúce proti uzneseniu prokurátorky Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 2 Pv 2251/04 zo 6. apríla 2005, ktorým vec podľa § 171 ods. 1 Trestného poriadku postúpila na ďalšie konanie Obvodnému úradu v P., odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „obvodný úrad“). Sťažovateľ ďalej uviedol, že 14. júna 2004 osobne podal oznámenie o spáchaní trestného činu na Obvodnom oddelení Policajného zboru P. s tým, že ním označený páchatel' A. H. podal trestné oznámenie na neho. Následne po vykonaní úkonov vo veci, s ktorými sťažovateľ taktiež nie je spokojný, došlo uznesením prokurátorky okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 2251/04-24 zo 6. apríla 2005 k postúpeniu trestného stíhania pre trestný čin ohovárania podľa § 206 ods. 1 Trestného zákona a iné na prejednanie priestupku obvodnému úradu. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením krajskej prokuratúry zamietnutá.

V takomto postupe vidí sťažovateľ porušenie svojich práv aj postupom orgánov Obvodného oddelenia Policajného zboru P., ktoré odmietli prijať oznámenie o trestnom čine a ignorovali pokyn okresnej prokuratúry, pričom prokuratúra mu nedala odpoveď na jeho žiadosť o preskúmanie postupu polície. Okresná prokuratúra vydala rozhodnutie č. k. 2 Pv 2251/04-24 zo 6. apríla 2005 bez zákonných dôvodov, pričom vychádzala z dokazovania vykonaného políciou, ktoré bolo formálne neúplné a absolútne neodborné.

Na základe týchto podkladov sťažovateľ žiada, aby ústavný súd:

1. vyslovil porušenie jeho základných práv a slobôd zaručených čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1, 2 a 3 a čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy a práv zaručených čl. 7 ods. 1 a 2, čl. 8 a čl. 17 dohovoru uznesením krajskej prokuratúry č. k. 2 KPt 367/05-9 z 13. mája 2005,

2. toto rozhodnutie zrušil,

3. zrušil aj uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 2251/04-24 zo 6. apríla 2005 o postúpení veci podľa § 171 ods. 1 Trestného poriadku,

4. nariadil zastaviť konanie o priestupku obvodným úradom sp. zn. Pr 802/2005-Kv,

5. zrušil uznesenie Úradu inšpekčnej služby Policajného zboru K., inšpekčného odboru, sp. zn. ČTS: UIS-334/IKE-PO-2004 z 30. decembra 2004 a nariadil mu pokračovať v prešetrovaní jeho oznámenia,

6. nariadil Okresnému súdu Prešov vrátiť obžalobu sp. zn. Pv 1403/04 zo 17. decembra 2004 v trestnej veci obvineného A. H. späť na doplnenie dokazovania,

7. uložil okresnej prokuratúre rozhodnúť o väzbe proti obvinenému A. H.,

8. uložil S., a. s., P. vykonať opatrenia na vrátenie dispozičných práv k spoločnému vlastníctvu spoločných priestorov v bytovom dome v P.,

9. uložil S., a. s., P. akceptovať vykonanú schôdzu vlastníkov bytov z 11. júna 2004,

10. priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 50 000 Sk, ktoré je krajská prokuratúra povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu,

11. priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 59 000 Sk, ktoré je S., a. s., P. povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľ bol ústavným súdom vyzvaný na doplnenie sťažnosti. Listom z 15. augusta 2005 sťažnosť doplnil, i keď nie v požadovanom rozsahu, uviedol, že okrem výsluhového dôchodku nemá iný príjem a nevlastní žiadny majetok, a preto žiada o ustanovenie obhajcu. K doplneniu sťažnosti pripojil rozhodnutie obvodného úradu o zastavení konania č. k. OU-OVVS-B 2005/03801 zo 4. júla 2005, proti ktorému podal odvolanie 25. júla 2005. Sťažovateľ bližšie neuviedol, akým konaním boli porušené jeho základné práva a slobody.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s uznesením krajskej prokuratúry, ktorým mu ako poškodenému bola zamietnutá sťažnosť proti predchádzajúcemu uzneseniu o postúpení veci na konanie o priestupku okresnej prokuratúry.

Sťažovateľ bližšie neuviedol, akým spôsobom mohlo ním namietané uznesenie o zamietnutí sťažnosti porušiť ním označené základné práva a slobody. Už vôbec neobjasnil, z akého dôvodu do uvádzaného petitu zahrnul aj orgány polície, a bez náležitej opory v sťažnosti a v namietanom uznesení požaduje vzatie do väzby inej osoby ústavným súdom, resp. vydanie takéhoto pokynu, ako aj pokynu súkromnej organizácii na rešpektovanie záverov schôdze nájomníkov a vrátenie nebytových priestorov.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na výrok rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľ domáha.

Z predložených príloh je zrejmé, že sťažovateľ sa domáha, aby iná osoba bola stíhaná, ba dokonca, aby ústavný súd vydal pokyn na vzatie tejto osoby do väzby.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči inej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno z niektorého základného práva ani slobody odvodiť (II. ÚS 42/00).

Tiež nemožno ani odvodiť právo sťažovateľa, aby bola iná osoba vzatá do väzby.

Keďže takéto základné právo ani slobodu nemožno odvodiť, v iných svojich rozhodnutiach ústavný súd už uviedol, že je bez právneho významu ďalej sa zaoberať (posudzovať) takými postupmi označených štátnych orgánov, ktoré nesmerujú k porušeniu základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/98). Keďže takýto postup nie je možné skúmať, tento názor možno rozšíriť aj na výsledok takého postupu, a to rozhodnutie vo veci samej. Poškodený má právo na riadne vykonanie vyšetrovania ohľadne svojho oznámenia, nemá však základné právo alebo slobodu na privodenie trestného stíhania inej osoby.

Právo osoby, ktorá sa cíti byť poškodená trestným činom, na trestné stíhanie inej osoby, nemožno vyvodiť ani z čl. 6 dohovoru (Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Helmers v. Švédsko* z 29. októbra 1991, § 29).

Keďže nemožno vyvodiť žiadne základné práva a slobody na postih inej osoby alebo na jej vzatie do väzby, k sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv nemohlo dôjsť.

Nemožno skúmať príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a postupom orgánov Policajného zboru, ako aj súkromnej spoločnosti, ktorá by mala uznať platnosť členskej schôdze nájomníkov a vrátiť nebytové priestory.

Vzhľadom na uvedené sa nemožno zaoberať ustanovením obhajcu v konaní pred ústavným súdom, pretože ide o zrejme bezúspešné namietanie porušenia základných práv a slobôd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa svojej stabilnej judikatúry sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú aj vtedy, keď namietaným rozhodnutím nemôže vôbec dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa, ktoré v sťažnosti namieta.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2005